

Fîla acést'a ese in tóta joi-a, — dar prenumeratiunile se primescu in tóte dílele.

Pretulu pentru Austria pe anu 6 fl. v. a. je $\frac{1}{2}$ de anu 3 fl. je trei lune 1 fl. 50. cr.; pentru alte tieri: pe anu 7 fl. 20 cr. pe $\frac{1}{2}$ de anu 3 fl. 60 cr. je trei lune 1 fl. 80 cr.

Tote siodicurile si bantii de prenumeratiune sunt de a tramite la Redactiune Strat'a lui Leopoldu Nr. 33

Spinulu si opincariulu.

Josu pe vale in padure
Stá unu arbore zdrentiosu,
Totu cu spini buni de securá
Incarcatu de susu pan' josu.

Arborele-asié vorhiesce:
Asiu dori s'am unu tesauru,
Pentru mine pré firesce,
Frundie totu numai de auru."

Si 'nchinandu-se indata
Se culcá si adormí;
Si in tãrairea-i éta
Cererea i se 'mpliní.

Acumu arborele 'n sine,
Fiindu prostu si cam necoptu,
Díse: „Nime nu-i ca mine,
Nici chiar intre *siepte optu*."

Dar unu opincariu in nópte
Lu-aude cá ce-a dísu,
Fara sgomotu, fara síopte,
Mi ti-lu scutura in visu.

Deminéti'a candu se scóla
Arborelulu furiosu,
Se trediesce 'n pielea góla,
Si s'ascunde rusínosu.

„Dómne, dá-mi frundie de glage,
Se rogá spinulu mereu,
Ca sê potu cu'ncetulu trage
Padurea la gustulu meu.

Trece díu'a, vine sér'a,
Arborelulu intristatu
Se culca, s'asiédia éra
Pe spinosulu seu de patu.

Deminéti'a candu se scóla
Privesce 'n pregiurulu seu,
Ambitosu, plinu de fala,
„Ahá! — díse sum holteu!

Voiu trái totu díle bune,
Câ-ci acum am sê me'nsoru,
Am sê facu o *uniune*,
Ce atátu de multu adoru."

Nici cuventulu nu si-lu gata,
Si austrulu cu boreu
Lu-si 'ncungiura indata,
Murmurandu in giurulu seu.

Se porní unu viforu mare,
Cum nu se mai pomení,
Mi lu atinse la spinare,
Mi-lu sfarmá si mi-lu zdrobí.

Arborele-acum privesce
Cu uimire 'n giurulu seu:
„Glage nu-i! Glagea-mi lipsesce!
Díce: Unde-i lustrulu meu?"

Spinulu deslarvatu s'ascunde,
Si vr'o doi ani adormí;
Nime n'a sciutu, cá unde
Elu asié se pitu'i?

Dar de-odata ér apare
Ca comédi'a in tãrgu,
Si cu tonu plinu de 'ngamfare,
Striga ca si-unu cocostãrgu:

„Eu uscatu, — padurea verde, —
Ea cu frundie, — eu cu spini;
Astu-felu viéti'a mi se pierde
Intre nesce maracini.

Déca eu nu potu fi verde,
Nici padurea nu va fi;
Câ-ci numai chiar mie-mi siede
A'nverdí si a domní.

A mea frundia este dulce,
De si fructu-i veninosu;
Eu sum vrednicu d'a fi duce,
Câ-ci sum *consiliarosu*."

Inse ce sê vedi? Minune!
Opincariulu celu saracu
Nu s'asiédia, ci-si propune
Sê-i desbrace si-acestu fracu.

Nu trecura trei minute,
Frundiele i zaceau pe josu,
Nefindu din elu crescute,
Remase ér golu, spinosu.

Atunci cu puternicu tonu
Padurea tóta ridea
De 'ngamfatulu fanfaronu:
Ha—ha—ha—ha—ha—ha—ha!

Scrisorile lui Pacala către Tandala.

Frate de cruce!

Dupa catasdrób'a dramadigo-tragedica, séu nu sciu cum s'o mai numescu, din tier'a traitiei, si dupa o bolire de câte-va dile, éراسi me luara ventósele in sboru si me adusera háptu aici la Pecea.

Dar aice o patii si mai reu.

Me pune ciasulu reu si esu si eu la pre amblare pe malulu Dunarei, gândindu că voiú intalni vr'unu cunoscutu.

Abié me preamblai căti-va pasi, candu éta că mi se presinta o scena infricosiata. A nume unu tineru de langa mine se rapezesce un'a, si sare in apa.

Eu ca crestinu bunu si ca notatoriu si mai bunu sarfi dupa elu, ca sê-lu scapu.

Dar nimerniculu ne cum sê voiésca a scapá, ci inca me prinse si pe mine de chica si me tragea dupa sine catra fundulu apei. Erá pe aci sê ne inecámu amendoi, de nu ne scapá unu inasiu alu unui domnu mare.

Dupa ce am apucatu éra-si la uscatu, mis'a spusu, că tinerulu acel'a e unu adjunctu de concipistu in spe la ministeriulu de resbelu si că s'a inamoratu fórte de o jidana cu peru rosu si in fine că numai pentru acea a saritu in apa, pentru că a vediu'to vorbindu cu unu oficieru.

Ce prostu a mai potutu fi! — au nu a sciatu elu, că oficirii inca sunt ómeni si că damele. . .

Dar asculta numai, de aci a urmatu lucrulu celu mai interesantu!

Óre de unde sê-ti incepu cu de graba. . .

Ei bine, acum sciu. . .

Apoi cum ti amu spusu, ne-a scapatu unu inasiu.

Acestu inasiu este chiar a ministrului Eótvös.

M'am bucuratu multu, că am facutu cunoscutia cu elu, si dreptu multiamire, pentru că m'a scapatu din gur'a mortii, — l'am inviatu la unu pocalu de bere.

La beute apoi ne facurámu prieteni si frati de cruce!

Noulu meu prietenu me duse in curtea domului seu si mi a aratatu pe acolo tóte.

Candu ne aflamu chiar in cancelaria, éta că audímu pasii ministrului.

— Vai de mine si de-mine — díse prietenulu meu — ce o sê facu cu tine, vine escelenti'a sa si déca te gasesce in canceleria, apoi vai de capulu meu, — me omóra.

— Nu te superá, me voiú ascunde sub patu — dísei eu si me si pitulíu totu-de odata.

— Tesék, tesék — se audí versulu ministrului, si de locu se si inchise usi'a.

Totu am inlemnitu că me va observá.

Dupa ce se inchise usi'a, mi se imparea, că óspele ministrului pórtá vestmentu de metasa. Celu pucinu vestmentulu suná asié.

In momentulu urmatoriu eram de parerea, că óspele e femeia, că-ci vestmentulu érá lungu, dar m'am insielatu.

Vestmentulu lungu érá reverénd'a de metasa a unui canonicu.

— Aha! a cum sciu — gandeamu in mine — acest'a de siguru trebuie că este de la Lugosiu séu de la Orade.

Punu urechi'a pe ascultare si totu ascultu mai unu ciasu, fara se intielegu vr'unu cuventu.

Adeca ei se intielegeau — latinesce.

Poti cugetá necasulu meu, că nu am potutu sê sciu cea se vorbesce.

In fine nici nu mai ascultamu, că-ci me si doreau cóstele. — De miscatu nici poména.

Pare că au sciatu, că eu sum sub patu, — că numai voiú sê gate.

Dupa câte-va óre se departara, — dar ministrulu incuía canceleri'a si duse chioi'a cu sine.

Eram desperatu!

— Ce me voiú scí face pentru Domnedieu? Cine scie candu o sê rentórca! Cu papiru nu potú sê traiescu.

Astu-feliu de cugete me apucara candu esfi de su bu patu.

Voiam sê saru pe ferésta, — érá pré susu, voiam sê facu sgomotu, — atunci de siguru me purecau.

N'am avutu in cotro decátu sê asteptu ce va aduce noroculu, si ca sê nu me urescu luai scrisorile de a rondulu.

— O seracutiulu de mine, ce de serisori de a le romaniloru; dar nu erau nici desfacute.

Intre altele aflai si câte-va epistole de la nesce romani-buni.

Dar nu voiescu sê-ti amarescu anim'a cu cele ce am cetitu pe acolo, ci mai bine ti-spunu mai de parte că in ce modru am scapatu.

Apoi am scapatu asié, că a dóu'a dí a venitu o servitória ca sê curatiésca, si atunci e o luai la sanetósa. — E dreptu, că servitória me netezi de câte-va ori cu matur'a, dar totu — am scapatu.

Cum am ajunsu a casa, ruptu de fóme, mi facui o mamaliga mare si dupa ce am mancat'o ti-scrisei aceste.

Sê fi sanetosu! Cátu-mai curendu mai multe si pana atunci remanu alu teu

frate de cruce
Pacala.

TANDA si MANDA.

T. Ce nou scîi, frate Mando ?

M. D'apoi s'a intemplat unu lucru, de care, n'am auditu de candu sum pe lume.

T. Ce ?

M. In diu'a de prim'a aprile a scapatu unu bietu nebulu din institutul din Bud'a, si fugi la Pest'a. Nenorocitul de elu are acea idea ficsa, cã Gur'a Satului a scrisu articolulu ore-care aparutu nu de multu in „Federatiune“

T. Sermanulu ! Se vede, cã e nebulu. Toti colegii sei au frica mare de stapanitorii lor, deci a cugetatu, cã si ceialalti ômeni sunt nesce lasi prapaditi, carii nu cutéza a sustiené opiniunea lor decãtu numai sub velulu anonimitãtii.

M. Nu e destulu atãt'a ! Nebulu nostru a si scrisu unu ciclu de nebunii in contra Gurei Satului.

T. Unde ?

M. In „Gazet'a Transilvaniei.“

T. Se póte ca o fôia seriôsa. . .

M. Cum sê nu, frate ? Au nu-ti aduci tu a minte de cãte ori a interpelatu Gur'a Satului pe Iacobu Muresianu pentru fondulu Sînceaianu ? Nenea Iacobu a cugetatu, cã destulu a tacutu pan'acuma, deci in locu de respunsu a publicatu aceste corespundintie.

T. Acuma dara cei-ce au doritu sê afe, cum se administréza fondulu Sînceaianu ? sciu atãta, cã Gur'a Satului a scrisu unu articolu in „Federatiune.“ E bine, dar éta mi-a plesnitu ce-va prin minte !

M. Ce ?

T. Nu cumva dóra si corespundintele acel'a nu-mai pentru aceea e maniosu, pentru cã si pe elu lutotu mai ustura inca pielea din 63 séu din 68, candu Gur'a Satului a piscatu pe unii si pe altii ?

M. Nu sciu, dar atãt'a ti-potu spune, cã nu toti ômenii au asemenea piele. Sunt unii, carora nici cã le pasa, cã toti ômenii de omenia i despretiuescu ; acestia nu se multiamescu, cã altii trecu pe langa ei fara ca sê-i scuipe, ca pe nesce rîiosi, de cari se infecta societatea omenésca, ci inca ei au nerusînarea, d'a vini in publicitate pentru a dá altora lectiuni de moralitate si onestitate, — acesti ômeni au *piele mai grôsa* decãtu alti moritori.

T. Inse én spune-mi, ôre Gur'a Satului a scrisu articolulu acel'a din „Federatiune ?“

M. Ba nu !

T. Pe ce basa l'a atacatu dara nebululu „Gazetei“ ?

M. Nu sciu ; dar atãta potu sê dîcu cã déca si eu mi-asiu permite a gâci numele dinsului, de buna séma asiu nimeri mai bine decãtu elu.

T. Dar cine póte fi ?

M. Vr'unu domnu mare, vr'unu consiliariasiu. . .

T. Taci tu Manda !

M. Dar sê-ti mai spunu una !

T. Ce.

M. Scii de ce scrie dinsulu totu „consiliariasiu“ in locu de „consiliariu ?“

T. Ba.

M. Pentru cã „consiliariasiu“ corespunde mai bine calificatiunii unoru consiliari.

T. Cum asié ?

M. Asié, cã in „consiliariasiu“ suna de dóue ori ia ! ia !

T. Cum ti-place noulu proiectu de lege in caus'a natiunalitãtilor ?

M. E mai democraticu cu ce-va decãtu legea de pan' acuma.

T. Cum asié ?

M. D'apoi in celu de pan'acuma eramu „natiune unгурésca“, ér in acest'a suntemu „poporu unгурescu.“

T. Asié dara ce folosu amu avé noi, déca s'ar primi acestu proiectu de lege ?

M. Apoi atãt'a, cã si noi amu avé tradusu poverbulu unгурescu : „Na nimica, prinde-o bine !“

T. Ce nou mai scîi ?

M. E mare bucuria in israilulu din tiér'a m-aligariloru.

T. Pentru ce ?

M. Pentru cã au sositu a casa deputatii nostri din Siomcuta.

T. Si-apoi ?

M. Jidanii de acolo le-a facutu serenada cu tortie, pentru cã au aperatu atãtu de bine caus'a loru in siedinti'a de la 18 martiu a dietei.

T. Nu mai díce.

M. Asié e, dar e de insemnatu, cã in numit'a siedintia dietala nici unulu din cei doi deputatii Siomcutani n'a vorbitu nici unu cuventu.

Din „Gazet'a Transilvaniei.“

Toti scimu, cã in siedinti'a de la 27 aprile a camerei Ungariei s'a votatu estradarea lui Alesandru Romanu intr'unu nouu procesu de presa, éta dar cum reportéza „Gazet'a“ despre acésta siedintia :

„Mai nou. In sied. din 27. aprile a camerei deputatiloru, dupa o lunga desbatere, se aplacidã, ca Alesandru Romanu sê se scôta din prinsoria. Mare lucru si de miratu !“

Invetiatura pentru fete.

1. — Ah, ce indrasnêla! Unu concipistu a cutezatu sê-si innaltie ochii pana la mine.

2. — Nu, domnule locoteninte, nu! De asta nu visá! Cum ai si potutu crede, ca eu sê me facu nevêst'a unui copilu de tieranu?!

3. — Omulu acel'a colo totu la mine se uita. Trebuie sê me'ntorcu catra elu cu spatele.

4. — Asta-di voiui pacali pe cavalerii mei. In valsulu dameloru nu voiui chiamá la jocu nici pe unulu.

5. — Vai! contele Varza-acra angagéza la cvadrilu pe Lucreti'a, pe gâsc'a aceea, — si chiar pentru alu treile, ce eu i l'am rezervatu.

6. — Ciudatu! Doi barbati trecura pe langa mine fara ca macaru sê me observe.

7. — De cumva numai cu ce-va ar fi mai tineru, asiu ascultá cu placere rogarea sa!

8. — Asta-di sum de 29 de ani. Amicele mele tôte s'au maritatu, si eu sum totu fêta. Oh! de ar vini numai unulu!

9. — „Unulu“ doritu a si sositu in persón'a dlui cancelistu Péna de Gâsca, carele apoi a avutu fericirea d'a o luá de muiere.

Proprietariu, redactoru respundiatoriu si editoru: **Iosifu Vulcanu.**

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi in Pest'a. Piat'a Pesciloru Nr. 9.